

Arrest

nr. 184 599 van 29 maart 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 21 oktober 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 september 2016 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 oktober 2016 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 22 december 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. WUYTS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 17 november 2015 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering afgegeven en werd hem een inreisverbod voor drie jaar opgelegd.

1.2. Bij arrest met nummer 151 930 van 24 november 2015 werd door de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering verworpen. Verzoeker werd bijgevolg gerepatrieerd naar Marokko op 23 januari 2016.

1.3. Het inreisverbod van 17 november 2015 werd door de Raad vernietigd bij arrest met nummer 168 561 van 27 mei 2016.

1.4. Verzoeker diende op 18 maart 2016 een aanvraag in tot het bekomen van een visum voor gezinshereniging in functie van een Belgische dochter. Deze aanvraag werd geweigerd op 16 september 2016.

1.5. Op 21 september 2016 werd aan verzoeker een nieuw inreisverbod voor de duur van twee jaar ter kennis gebracht. Dit is de thans bestreden beslissing, die als volgt wordt gemotiveerd:

"Aan de Heer, die verklaart te heten:

[...]

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 17.11.2015 gaat gepaard met dit inreisverbod. REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:
;1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene werd op 17.11.2015 opgesloten met het oog op repatriëring naar Marokko omdat heeft geen gevolg gegeven had gegeven bevelen om het grondgebied te verlaten die werden betekend op 29.03.2010, op 06.06.2010 en op 13.10.2015. Verschillende vroegere beslissingen tot verwijdering werden dus niet uitgevoerd. De vordering tot schorsing bij UDN tegen de opsluiting en gewongen repatriëring werd op 24.11.2015 verworpen door de RVV. Ondanks dit arrest diende de repatriëring die was voorzien op 24.11.2015 geannuleerd te worden wegens verzet van betrokkene. Op 23.01.2016 werd betrokkene onder escorte gerepatrieerd naar Marokko. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene reeds op 07.02.2016 trachtte via Duitsland (Niederrhein luchthaven) het Schengengrondgebied binnen kwam door gebruik te maken van valse Belgische F kaart. Aangezien betrokkene gebruik maakte van valse documenten bestaat er een risico op onderduiken. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Twee jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar: Artikel 74/11, §1, tweede lid:
voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of
een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Betrokkene verklaarde dat hij sedert 2009 illegaal in België verblijft. Daarvoor zou hij gedurende een jaar illegaal hebben verbleven in Spanje waar hij op clandestiene wijze via Libië, Italië en Frankrijk trecht kwam.

Op 01.03.2010 werd betrokkene door de CR van Antwerpen veroordeeld wegens inbreuken op de wetgeving inzake drugs. Hij verbleef van 09.12.2009 tot 29.03.2010 in de gevangenis en werd vrijgesteld met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene gaf geen gehoor aan dit bevel en verbleef verder illegaal op het grondgebied zonder enige verblijfsprocedure in te dienen. Slecht in juli

2015 diende hij een huwelijksdossier in met een Belgische onderdane (Mevr A.). De stad Antwerpen weigerde het huwelijk te voltrekken nadat werd vastgesteld dat betrokkene trachtte een huwelijk aan te gaan dat niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Het feit dat betrokkene het toen nog ongeboort kind van Mevr A. reeds op 27.10.2015 erkende, deed volgens de Burgerlijke Stand van Antwerpen geen afbreuk aan deze vaststelling aangezien een gemeenschappelijk niet kind kan beschouwd worden als een uiterm bewijs van een daadwerkelijk gezinsleven.

Betrokkene werd op 17.11.2015 opgesloten met het oog op repatriëring naar Marokko omdat heeft geen gevolg gegeven had aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die werden betekend op 29.03.2010, op 06.06.2010 en op 13.10.2015. Verschillende vroegere beslissingen tot verwijdering werden dus niet uitgevoerd. De vordering tot schorsing bij UDN tegen de opsluiting en gewongen repatriëring van betrokkene werd op 24.11.2015 verworpen door de RvV. Ondanks dit arrest diende de repatriëring van betrokkene die was voorzien op 24.11.2015 geannuleerd te worden wegens verzet van betrokkene.

Uit het administratief dossier blijkt dat door de PZ Kastze ten laste van betrokkene een pv (Pv nr HV.40.LI.000355/2016) werd opgesteld wegens wederrechtelijke en willekeurige vrijheidsberoving door een bijzonder persoon nadat betrokkene in het gesloten centrum van Steenokkerzeel (127bis) ermee dreigde zijn kind te doden, weigerde het kind terug af te staan de moeder en door de politie moest overmeesterd worden. Op 23.01.2016 werd betrokkene onder escorte gerepatriëerd naar Marokko. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene reeds op 07.02.2016 trachtte via Duitsland (Niederrhein luchthaven) het Schengengrondgebied binnen te komen door gebruik te maken van valse Belgische F kaart. Aangezien betrokkene gebruik maakte van valse documenten bestaat er een risico op onderduiken.

Uit bovenstaande vaststellingen kan worden geconcludeerd dat betrokkene geen enkel respect toont voor de Belgische wetgeving inzake verblijf en openbare orde. Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12.10.2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/Beigje § 81; EHRM 18.02.1991, Moustaquim/Betgië, § 43; EHRM 28.05.1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

Het tweede lid van artikel 8 EVRM stipuleert dat de bescherming van een gezinsleven niet absoluut is en dat er kan van worden afgeweken in het kader van de bescherming van de openbare orde.

Betrokkenes kind met Mevr. A. werd geboren nadat betrokkene reeds opgesloten was met het oog op repatriëring. In casu dringt zich de vaststelling dan ook op dat de moeder de opvoeding en zorg voor dit kind op zich neemt. Er blijkt niet dat contact via telefoon en internet vanuit Marokko niet mogelijk zou zijn. Er blijkt evenmin dat het kind mits begeleiding van de moeder of een ander gezinslid, betrokkene niet kan opzoeken in het land van herkomst.

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 2 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, alsook zijn veroordeling wegens drugsdelicten, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de formele motiveringsplicht: van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van artikel 1, 8°, van de vreemdelingenwet en van artikel 74/11, §§1 en 2, van de vreemdelingenwet. Hij licht het eerste middel toe als volgt:

"8.1.1. De geschonden bepalingen

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moeten hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen.

De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem betreffende beslissing zelf de motieven moeten kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens).

De algemene beginselen van behoorlijk bestuur zijn de normen die een bestuursorgaan binden bij het verrichten van rechtshandelingen.

De algemene beginselen van behoorlijk bestuur houden in de burgers in staat worden gesteld om het positief recht dat op hen van toepassing is, te kennen.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat het bestuur bij het nemen van een beslissing uitgaat van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeelt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur bij het nemen van een beslissing alle in aanmerking komende belangen en gegevens uit het dossier voldoende heeft geanalyseerd en afgewogen.

Artikel 1,8° van de vreemdelingenwet definieert het inreisverbod:

De beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering.

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

(.....)

8.1.2. De motivering van de bestreden beslissing tot het opleggen van een inreisverbod als dusdanig;

De bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd :

(.....)

Aangezien ten aanzien van verzoeker een inreisverbod van twee jaar voor het niet naleven van een vroegere beslissing tot verwijdering alsmede het feit dat hij na zijn repatriëring gepoogd heeft om met een valse f-kaart toegang te bekomen tot het grondgebied.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat een inreisverbod maar gekoppeld kan worden aan een maatregel die strekt tot verwijdering van het grondgebied van de betrokken vreemdeling. Irt casu is er geen sprake van een dergelijke verwijderingsmaatregel nu verzoeker verblijft in Marokko.

Een inreisverbod kan niet op zichzelf bestaan noch uitgevaardigd worden, nu het steeds een accessorium betreft van een verwijderingsmaatregel. Bij gebreke aan de mogelijkheid tot het uitvaardigen van een nieuwe verwijderingsmaatregel, verzoeker verblijft immers niet op het Belgisch grondgebied en wel in Marokko, koppelt verwerende partij het inreisverbod in casu dan maar aan de verwijderingsmaatregel van 17.11.2015, dewelke dus reeds gepaard ging met een inreisverbod omwille van het niet naleven van een eerdere verwijderingsmaatregel. Dat dit inreisverbod dd. 17.11.2015 door Uw Raad reeds vernietigd werd.

Voor zover verwerende partij van oordeel is dat het thans opgelegde inreisverbod kan gekoppeld worden aan de verwijderingsmaatregel dd. 17.11.2015 en om reden dat verzoeker zich aanvankelijk tegen zijn repatriëring heeft verzet, dient tevens te worden vastgesteld dat deze verwijderingsmaatregel werd uitgevoerd en zodoende verdwenen is uit de Belgische rechtsorde.

Er kan aan verzoeker dan ook geen tweede inreisverbod gegeven worden nu er evenmin sprake kan zijn van een nieuwe verwijderingsmaatregel daar waar hij zich niet op het Belgisch grondgebied bevindt en aangezien de kwestieuze verwijderingsmaatregel werd uitgevoerd en zodoende verdwenen is uit het rechtsverkeer.

De bestreden beslissing mist dan ook iedere juridische grondslag en geeft blijk van een bijzonder onzorgvuldig en onbehoorlijk bestuur alsook een gebrek aan enige materiële en formele motivering die deze beslissing zou kunnen schragen.

De hoger vermelde wettelijke bepalingen worden met de bestreden beslissing flagrant geschonden.”

2.2. Verzoeker voert in essentie aan dat een inreisverbod niet zelfstandig kan worden opgelegd en steeds dient gepaard te gaan met een verwijderingsmaatregel. Hij voert aan dat de verwijderingsmaatregel, waarnaar in het bestreden inreisverbod wordt verwezen, op dat ogenblik reeds was uitgevoerd en dienvolgens uit het rechtsverkeer was verdwenen. Verzoeker verwijst onder meer naar het arrest van de Raad van State met nummer 225.871 van 18 december 2013 waarin werd gesteld dat geen inreisverbod mogelijk is zonder beslissing tot verwijdering.

In de huidige zaak dient aldus te worden nagegaan of de verwerende partij terecht het inreisverbod van 15 september 2016 kon steunen op het bevel om het grondgebied te verlaten van 17 november 2015.

Decisief daarbij is de vraag of dit bevel, nadat het (gedwongen) werd uitgevoerd op 23 januari 2016, verzoekers rechtspositie nog beïnvloedde en aldus nog verdere rechtsgevolgen resorteerde.

In casu betrof het bevel om het grondgebied te verlaten van 17 november 2015 een bevel zonder termijn voor vrijwillig vertrek. Artikel 74/11, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet bepaalt bij een dergelijk bevel:

“De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Artikel 11 van deze richtlijn legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (wanneer geen termijn werd toegekend voor het vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen. Al gaat het in beide gevallen om een verplichting tot het opleggen van een inreisverbod, dit neemt niet weg dat een afzonderlijke beslissing voor het opleggen van een inreisverbod moet worden genomen. Er moet dus zowel een beslissing tot verwijdering als een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod worden genomen (RvS 18 december 2013, nr. 225.871).

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet volgt aldus dat de minister of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod op te leggen wanneer, zoals *in casu*, voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Artikel 1, 8°, van de vreemdelingenwet bepaalt weliswaar dat een inreisverbod een beslissing is “*die kan samengaan*” met een beslissing tot verwijdering, doch daarbij gaat het nog steeds om afzonderlijke beslissingen. Het feit dat naar luid van artikel 74/11, §1, van de vreemdelingenwet de beslissing tot verwijdering “*gepaard gaat*” met het inreisverbod, sluit op zich niet uit dat het inreisverbod op een ander tijdstip dan de beslissing tot verwijdering wordt genomen, voor zover het inreisverbod zijn juridische en feitelijke grondslag vindt in de beslissing tot verwijdering. Tenslotte moet nog worden opgemerkt dat de minister of zijn gemachtigde zich kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in de gevallen omschreven in artikel 74/11, §2, van de vreemdelingenwet.

Te dezen blijkt dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 17 november 2015 “*gepaard ging*” met een inreisverbod dat werd genomen op dezelfde dag. Derhalve kan niet worden volgehouden dat het bevel om het grondgebied te verlaten, louter omwille van de verwijdering van verzoeker van het grondgebied op 23 januari 2016, vanaf dat ogenblik volledig was uitgewerkt. Het vormde immers de juridische en feitelijke grondslag voor het bestaan van het inreisverbod dat ermee gepaard ging en beïnvloedde aldus, ook na de verwijdering van verzoeker, nog steeds diens rechtspositie.

Dit inreisverbod werd evenwel vernietigd bij arrest van de Raad met nummer 169 561 van 26 mei 2016.

De vernietigingsarresten van de Raad gelden met terugwerkende kracht en de vernietigde beslissing wordt in dat geval geacht nooit te hebben bestaan. Bijgevolg diende, na dit vernietigingsarrest, het bevel van 17 november 2015 te worden beschouwd als een bevel dat niet gepaard ging met een

inreisverbod. Aangezien dit bevel werd uitgevoerd op 23 januari 2016, had het bevel op dat ogenblik volledige uitwerking verkregen. Vermits er niet langer een inreisverbod aan was gekoppeld, had het bevel geen verdere invloed meer op verzoekers rechtspositie. De verwerende partij kon dan ook niet op 15 september 2016 alsnog beslissen dat het bevel van 17 november 2015 “gepaard” ging met een inreisverbod. Zij zou daarbij immers alsnog rechtsgevolgen verbinden aan een beslissing die reeds volledig was uitgewerkt. De verzoekende partij moet aldus worden bijgetreden. In de nota met opmerkingen worden geen argumenten aangevoerd met betrekking tot de gevolgen van het vernietigingsarrest van 26 mei 2016 en die aldus zouden kunnen leiden tot een andere zienswijze.

Het eerste middel is gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 september 2016 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend zeventien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT